

[Christmas Møller.]

forslag er jo ved Siden af, hvad jeg alt har nævnt, Indførselen i 1946, vor økonomiske Situation og Lagerbeholdningerne nu. Jeg hører til dem, der mener, at det vilde have været forstandigere af os, om vi i 1946 havde indført noget mindre og ikke havde bragt os i en saa betydelig Gæld til England, men det kan ikke være min Opgave og har heller ikke nogen Interesse for mig at diskutere disse Spørgsmaal, som vi har drøftet saa overmaade mange Gange.

Dog kunde det være rigtigt lige at nævne, at naturligvis kan det siges, at Lagerbeholdningerne her i Landet ingenlunde er store. Hvis vi sammenligner Lagerbeholdningerne pr. 31. Oktober 1946 med Beholdningerne pr. 31. December 1939, altsaa kort før Besættelsen, saa faar man jo et meget flimrende Billede, nogle enkelte Steder nu lidt mere, men de allerfleste Steder meget limiterede Beholdninger. Jeg vil ikke benytte dette som et Argument for, at den Indførsel, der har været, har været rigtig, fordi jeg vil benytte det som et Argument for, hvor fattige vi var, hvad vi skulde have erkendt i Tide; vi skulde have erkendt det i 1945, hvad vi som bekendt ikke gjorde.

Altsaa, den økonomiske Situation og den handelspolitiske Situation, som foreligger for os, er, hvad jeg vil kalde en bunden Opgave. Vi har brugt for meget i 1946; vi kan ikke, vil ikke og bør ikke laane i stor Udstrækning i 1947. Den Opgave, som foreligger, er altsaa simpelt hen en bunden Opgave. Da det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft i sin i Formen stilfærdige, men maaske i Realiteten ret aggressive Oppositionstale sagde: „Det, Danmark i Øjeblikket havde Brug for“, saa var jeg lige ved at sige, at det lød, som om Svaret maatte blive: det er mig — altsaa det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft. Saaledes svarede det ærede Medlem ikke, men han kritiserede Regeringen. Det, Landet i Øjeblikket har Brug for, er — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem — at løse den bundne Opgave, at skabe Balance mellem Ind- og Udførselen, og naar det ærede Medlem ikke vil medvirke hertil, hvad han ikke har villet under de Forhandlinger, der har været ført mellem Partierne, saa mener jeg, at det ærede Medlem gør en saglig og politisk Fejl.

Det er en bunden Opgave, der foreligger, nemlig den at skabe Balancen paa de 2 400 Millioner eller 2 500 Mill. Kr. — ingen kan anturligvis sige det nøjagtige Tal. Naar vi under Forhandlingerne om Spareplanen med Regeringen har givet Udtryk for, at vi

i det store og hele er enige deri, mener vi, at vi er enige i Maalet, men at der naturligvis kan være Punkter, hvor man kan se forskelligt paa, om man skal bruge lidt mere til det ene og det andet. Jeg har egentlig ogsaa forstaaet Regeringen og Handelsministeren saaledes, at efterhaanden som Tiden gaar, vil man ogsaa komme til at drøfte, om der paa det ene og det andet Punkt kan ske Udvidelse, eller om der paa andre Punkter, hvis de økonomiske Forhold gaar os imod, maaske skal ske Indskrænkning.

Regeringen stiller gennem Handelsministerens Fremsættelsestale i Udsigt, at nye Rationeringer kan komme til. Ej heller dette kan undre nogen. Jeg vil om disse Rationeringer gerne sige, at ogsaa en Kødrationering er et ganske overordentlig vanskeligt Problem. Jeg tror ikke, man kan sige, at den Ordning, som Handelsministeren stiller i Udsigt, er alt for tilfredsstillende, men vi kan jo se nærmere paa det i Udvalget og der drøfte, hvilke Foranstaltninger der eventuelt kan sættes i Stedet, og hvorledes der kan handles heroverfor.

Paa den Foranledning, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gav, vil jeg ogsaa sige et Par Ord om Handelsaftalerne, særlig om Englandsaftalen, og fremføre de Bemærkninger, det er naturligt for os at knytte hertil. Jeg har allerede sagt, at saaledes som der handles fra anden Side, er Aftaler nødvendige. Jeg tror ikke, det vil være muligt i Øjeblikket at opbygge et andet System, men naturligvis, hvis man har Planer, f. Eks. fra Landboforeningernes Side at komme med om, hvorledes man kunde gøre det bedre, saa tror jeg, det kommende Udvalg meget gerne vilde se herpaa.

De Handelsaftaler, der slttes, er meget ofte Genstand for ikke ubetydelige Angreb, og hvad ganske særlig Englandsaftalen angaar, er der i Tidens Løb gjort mange Bemærkninger. Her kan man alligevel se, hvor Agitation virker, naar selv det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft begyndte at tale om Englandsaftalens principielle Svagheder. Den gaar jo tilbage i Tiden lige til 1945, og jeg har hørt nogle Gange om den, tør jeg sige. Og nu ser man, at den nye Englandsaftale indeholder nøjagtig det samme som den tidligere simpelt hen af den Grund, at det i alt Fald for en lang Række Varer, nemlig de Varer, der skal indføres her til Landet, er meget vanskeligere at angive en bestemt Pris, end det er for vore store, ensartede Varegrupper. Dernæst vil jeg gerne med Hensyn til Englandsaftalen